

1 Mediální hvězda

„Lindo! Lindo! Jednu fotku!“
Zastavila jsem se u jednoho z vystavovaných obrazů, dala si ruku v bok a usmála se do objektivů několika fotoaparátů. Nikdy jsem nebyla středem zájmu paparazziů. Jen občas někdo z novinářů poznal, kdo jsem. Respektive čím jsem dcera. Moje máma byla módní návrhářka, jejíž modely nosily známé ženy od zpěvaček až po manželky velvyslanců. Můj otec podnikal v naprosto odlišném odvětví. Obchodoval s nemovitostmi. Některé skupoval, jiné výhodně prodával a další zůstávaly v jeho správě.

Díky našim jsem žila v relativním přepychu, navštěvovala soukromé francouzské gymnázium a účastnila se různých společenských akcí. Nic z toho ale nebylo důvodem k tomu, aby se kdekdo na ulici snažil uko-

řistit moji fotku. Všechno se změnilo před pár měsíci, kdy jsem se na veřejnosti začala objevovat s Denisem, nádherným mulatem, který se přes kariéru fotomodela dostal až k moderování televizní show v hlavním vysílacím čase. Média se mohla přetrhnout, aby zjistila, kdo je ta záhadná přítelkyně miláčka národa Denise Brandta.

Nakonec se jednomu bulvárnímu plátku podařilo to tajemství rozluštit. Linda Langerová, dcera Elišky a Richarda Langerových, dědička módního impéria. Ten titulek mě vážně pobavil. Dědička! Jako bych snad byla Paris Hilton nebo Ivanka Trump! Rozhodně jsem neměla v plánu pokračovat v podnikání kteréhokoliv ze svých rodičů. Ačkoliv jsem zdědila umělecké nadání po mámě, srdce mě táhlo jinam. Do náruče Denise, jak si mysleli novináři.

Jaký to pro ně musel být šok, když Denis před týdnem přiznal, že je gay. A jestliže předtím zájem o mou osobu pomalu utíchal, tohle byla nová voda na pomyslný novinářský mlýn. Jak se dědička Linda vyrovná s rozchodem? Náš vztah byl horkým tématem. Ne ale pro nás s Denisem. Já jsem totiž na rozdíl od veřejnosti znala pravdu od samého začátku. S Denisem jsme se poznali na kadeřnické show, kde jsme společně vzdychali nad nádhernými účesy a zkoušeli nové přípravky. Okamžitě jsme si padli do noty a všechny ty schůzky, při kterých se někomu podařilo nás vyfotit, byla jen ka-

marádká setkání. Dokonce jsem časem poznala i jeho utajovaného přítele. Za oba jsem byla opravdu ráda, že se Denis rozhodl vyjít s pravdou ven, a nemuseli se tak dál skrývat. Zasloužili si to.

Dnešní slavnostní vernisáž byla první příležitostí, kdy se na mě novináři mohli vrhnout s vtíravými dotazy. Všichni chtěli znát mou reakci na onu šokující novinu. Ale pokud jsem se od mamky něco naučila, pak to, abych za žádných okolností nekomentovala svůj soukromý život. Ačkoli bych bulváru ráda vmetla do tváře, že jsem o Denisově orientaci dávno věděla a že všechno, co o nás napsali, je sprostá lež, věděla jsem, že to nemá smysl. Buď by tvrdili, že si vymyslím, nebo by pravdu překroutili tak, aby se jim hodila. Jistě by si dokázali vymyslet plno zajímavých teorií, jak to s námi doopravdy je.

Celý večer jsem se tedy zdvořile vyhýbala rozhovorům, ale hledáčkům fotoaparátů jsem stejně neunikla.

„Ještě se otočte, Lindo!“ křikl jeden z fotografů a já jsem poslechla. Musela jsem ostatně mámě dělat reklamu.

Podívala jsem se přes rameno a místnost ozářily desítky blesků. Prý jednu fotku! Spouště zběsile cvakaly a mně bylo jasné, že se zítra objevím v rubrice Módní policie všech časopisů. Model, který mi mamka pro dnešní večer vybrala, vypadal na první pohled docela obyčejně. Dlouhé, úzké, černé šaty s rozparkem. Stačilo

se však otočit, aby každý poznal, že nejde o běžné šaty z konfekce. Díky rafinovaným průstřihům jsem měla holá téměř celá záda a ručně malovaný květinový vzor se táhl od ramen až po lem šatů, který se dotýkal země. Tohle byl můj nejoblíbenější kousek z máminy nové kolekce. Hlavně proto, že jsme na něm pracovaly spolu.

Naposledy jsem se usmála směrem k objektivům a zamířila k šatně. Na jeden večer už jsem toho měla dost. Nehledě na to, že být sama na společenské akci nebyla kdovíjaká zábava. Přehodila jsem přes sebe teplý pléd a vyšla na ulici. Ačkoliv přes den ještě svítilo sluníčko, studené večery nenechaly nikoho na pochybách, že léto už je dávno pryč. Trochu jsem se klepala, když jsem nastupovala do přistaveného auta.

„Dobrý večer, slečno Langerová. Jak jste si užila vernisáž?“ optal se mě pan Karásek, tátův řidič.

Ne vždycky jsem si mohla užívat toho luxusu, že bych měla k dispozici auto s řidičem. Pan Karásek pracoval pro tátu už spoustu let. Vozil ho na delší trasy, když chtěl táta po cestě pracovat nebo odpočívat, vyzvedával zahraniční obchodní partnery na letišti, a pokud to bylo třeba, semtam odvezl i mě a mamku. Dnešek byl jednou z těch vzácných příležitostí. Nepřipadalo v úvahu, abych v máminých originálních šatech, jejichž cena šplhala do závratných výšek, cestovala taxíkem. Nedej bože metrem! A naši by navíc neradi viděli, kdybych se v noci potulovala po Praze sama.

„Já vím, že je ten malíř neuvěřitelně slavný a úspěšný, ale nemůžu si pomoci. Jeho styl není můj šálek kávy,“ přiznala jsem upřímně.

Teď, když novináři viseli na každém mém slově a čekali na jakékoliv klopýtnutí, bylo poměrně těžké vyjádřit svůj názor beze strachu, že ho překrutí, a já tak třeba někoho urazím. Ale u pana Karáska jsem neměla strach. Věděla jsem, že je k naší rodině naprosto loajální. Stejně jako všichni tátovi zaměstnanci.

Uvažovala jsem, že bych si po cestě začala vyndávat sponky ze složitého účesu, který mi před odchodem vytvořila kadeřnice ze salonu mamčiny kamarádky, s níž spolupracovala při svých přehlídkách. Ale pak mě napadlo, že by před domem mohli čekat paparazzi, jako se to už jednou stalo. Nebylo by dobré objevit se před nimi celá rozcuchaná. Určitě by přišli s nějakým vtipným titulkem, jako že si Linda rve vlasy z nešťastné lásky.

Naštěstí byly moje obavy zbytečné. Na ulici nebylo ani živáčka a mně se podařilo nepozorovaně proklouznout přes recepci až k výtahům. Zásunula jsem klíč do otvoru pod tlačítky a navolila kód našeho patra. Z výtahu jsem vystoupila přímo do vstupní haly, kde jsem si odložila pléd a lodičky na vysokém podpatku. Ačkoliv mi příroda nadělila drobnou postavu, díky které jsem se krásně vešla do mamčiných přehlídkových šatů ušitých na míry modelek, výšku jsem kvůli svým pouhopouhým 164 centimetrům musela vždycky dohánět vhodnými botami.

Šaty jsem opatrně pověsila na ramínko a schovala do šatny k dalším věcem čekajícím na čistírnu. Přes hlavu jsem si přetáhla tátovu starou košili, která byla kdysi bílá, ale teď ji zdobily fleky všech barev. Stoupla jsem si před plátno, na kterém jsem už pár týdnů pracovala, a zavřela oči. Párkrát jsem se zhluboka nadechla a potom jsem namíchala požadovaný odstín barvy. Chvilí jsem se nechávala unášet načerpaným pocitem a štětec po plátně jako by klouzal sám od sebe. Když jsem malovala, svět kolem mě se zastavil. Nezáleželo na tom, jestli jsem kreslila tužkou portrét na papír, nebo malovala barvami abstraktní výjevy na plátno. Milovala jsem to!

Poodstoupila jsem od stojanu a kriticky přivřela oči. Obraz byl trochu moc agresivní. Žluto-bílé plochy se u hran plátna přetavovaly do modra. Přesně tak jsem vnímala blesky fotoaparátů. Některým částem obrazu ale dominovaly nepravidelné černé skvrny. Přesně takové, jaké jsem měla před očima, když jsem se omylem podívala přímo do jednoho ze zářivých světél.

Ačkoliv jsem se navenek tvářila statečně, celá ta situace s Denisem a mojí nechtěně nabytou slávou mi neskutečně překážela. A obraz, který mi vznikal pod rukama, to jen dokazoval. Mým jediným štěstím bylo, že jsem byla díky postavení svých rodičů vychovávána tak, abych se na veřejnosti uměla chovat. Hádala jsem, že bulvární novináře brzy přestanu bavit, když nebudu vyvolávat žádné skandály.

Teprve ve dvě hodiny po půlnoci jsem se konečně od plátna přesunula do postele, a tak nebylo divu, že mě ráno vzbudil až jemný dotek na rameni.

„Lindo? Nezlobte se, že vás budím, ale domlouvala jsem se s maminkou, že umyju okna. Vaše jsou poslední,“ stála nade mnou Majka, naše paní na úklid.

Obvykle k nám chodila v pondělí vysát, vytrít, utřít prach. Neděle byla mimořádná, což vysvětlovalo, proč jsem na její návštěvu úplně zapomněla.

„Omlouvám se. Hned jsem pryč,“ zvedla jsem se z postele a popadla župan.

„Na stole máte snídani,“ mrkla na mě Majka.

Zarazila jsem se ve dveřích: „To jste nemusela.“

Majka nám sice pomáhala zvládat chaos v naší zaneprázdněné domácnosti, ale rozhodně nebyla naše služka.

„V pekárně na rohu měli čerstvé muffiny,“ usmála se na mě. Dobře věděla, že těm nikdy neodolám.

Měla jsem chuť Majku obejmout, když jsem vedle talířku s dvěma čokoládovo-višňovými muffiny našla i kelímek s kouřící kávou. Ta ženská byla prostě poklad! Zhltna jsem jeden z muffinů, oblékla se a přes rameno si přehodila tašku s podložkou na jógu.

„Jdu cvičit! Děkuju za snídani!“ křikla jsem do útroh rozlehlého bytu. Bylo by mi hloupé odejít jen tak bez rozloučení.

„Užijte si to!“ ozvalo se z mého pokoje.

Vzala jsem si kelímek se zbytkem kávy na cestu a pro jistotu si na hlavu narazila kšiltovku. Stejně jako včera jsem se ale obávala zbytečně. Před domem na mě nikdo nečekal. Asi už začínám být paranoidní. Třeba nejsem zase taková senzace, jak jsem si myslela.

Do jógového studia jsem došla procházkou přes park, aniž si mě někdo všimal. Ještě před vstupem jsem vyhodila kelímek od kávy. To by mi naše cvičitelka (veganka a zapřísáhlá zastánkyně zdravého životního stylu) dala, kdyby mě s ním viděla!

V šatně se proti mému očekávání převlékala jen jedna dívka. Míša, jedna z mála mých opravdu blízkých kamarádek.

„Kde máš mamku?“ optala jsem se, když jsem si zouvala tenisky.

„Nějaká krize se sušáky,“ mávla Míša rukou.

Míšina maminka Helena vlastnila několik luxusních salonů a byla to právě ona, kdo mi na včerejší večer zapůjčil jednu ze svých nejlepších kadeřnic. Až s křížkem po funuse mě napadlo, že jsem mohla její salon zmínit před některým z dotěrných novinářů a udělat jí reklamu. Tak snad příště.

„Dnes to bude masakr,“ poznamenala Míša.

„Promiň?“ nechápala jsem.

„Když budeme samy dvě. To se na nás Blanka vyřádí.“

Míša měla pravdu. Obvykle jsme na soukromé lekce s jogínkou Blankou chodily ve čtyřech – já s mojí mámou

a Míša s tou svou. I tak nás Blanka opravovala snad stokrát za hodinu. Když nás bude o polovinu méně, určitě jejímu ostřížímú zraku neunikne vůbec nic.

„Koho vůbec napadlo chodit v neděli dopoledne?“ zakňourala Míša jako každý týden.

Zasmála jsem se: „Myslím, že Helenu. Navíc je to asi jediný den, kdy se sejdeme všechny čtyři.“

„Jako třeba dnes?“ pronesla pravdivě Míša a natáhla si šedé legíny.

Míša byla ještě o něco menší a drobnější než já. A to zřejmě proto, že v kontrastu ke svému typicky českému jménu – Michaela Svobodová – byla čisto-krevná Vietnamka. Helena s manželem ji adoptovali ještě jako miminko. Sami děti mít nemohli, a když si naši pořídili už druhé dítě – mě –, rozhodli se pro adopci. Míša neměla zrovna šťastný start do života. Jakýsi důchodce ji našel odloženou v parku. Rodiče se nikdy nenašli. Ke Svobodovým se Míša dostala v necelém půl roce, jen chvíli poté, co jsem já oslavila první narozeniny. A nutno říci, že alespoň na svou druhou rodinu měla Míša opravdu štěstí. Ačkoliv to nikdy nahlas neřekla, nejspíš si to moc dobře uvědomovala. O své biologické rodině se nezmiňovala a rozhodně se ji nesnažila hledat.

„Tak děvčata, kde to vážne?“ strčila Blanka hlavu do šatny.

„Už jdeme,“ zvedla jsem ze země srolovanou podložku.

„Dnes se vám aspoň budu moct pořádně věnovat,“ rozplývala se Blanka ve svém režném triku neurčité barvy.

Míša se na mě významně podívala a obrátila oči v sloup. Se smíchem jsem ji postrčila kupředu.

* * *

Blanka nás opravdu nešetřila a já jsem cítila, že mě zítra bude bolet celé tělo. Navíc na mě začala doléhat únava z předešlé noci.

„Mám hlad,“ prohlásila Míša, když jsme se couraly parkem pryč od té mučící místnosti, která se tvářila jako jógové studio.

„Já taky,“ přisvědčila jsem.

„A chuť na hranolky. Vždycky, když vidím tu její bio-eko-stravu, dostanu chuť na něco pořádně nezdravého a mastného.“

Uchechtla jsem se. Blanka nám nabízela na ochutnání zeleninovo-sójové cosi, ale my jsme s díky odmítly.

„Hele,“ drcla do mě Míša a ukázala na velké žluté M.

„Tak jo,“ pokrčila jsem rameny. „Stejně se mi nechce nic chystat.“

S tácem obtěžkaným dvěma cheeseburgery a dvěma sáčky hranolek jsme se usadily v jednom z boxů s výhledem na ulici. Zatímco jsme přežvykovaly zdravý oběd, probíraly jsme události posledních dní. Náhle se Míša zarazila.

„Co to... Tamhle nás někdo fotí!“ ukázala našťvaně prstem k protějšímu chodníku.

Hlava mi vystřelila směrem, kterým ukazovala a opravdu! Okamžitě jsem zaregistrovala fotoaparát s dlouhým objektivem.

„Sakra!“ nakrčila jsem se a narazila si na hlavu kšiltovku.

„Pořád hvězdou bulváru, jo?“ ušklíbala se Míša a znovu k fotografovi vztáhla ruku, tentokrát se zdviženým prostředníčkem.

„Míšo!“ okřikla jsem ji.

„No co?“ trhla rameny.

„Nech toho!“ chňapla jsem jí po ruce. „Víš, že se snažím nebudit rozruch.“

„Vždyť si to zaslouží,“ nechápala.

„Já vím, ale to neomlouvá, jak je to gesto... ehm... neslušné,“ stála jsem si na svém.

„Prosím tě,“ odfrkla Míša pobaveně nad mým výběrem slov. „Nebuď pořád tak dokonalá.“

Zavrtěla jsem hlavou a šla vyhodit zbytek svojí porce. Přešla mě chuť. Ne kvůli Míšinu chování. I když jsem jí ho vyčítala, ve skutečnosti jsem jí tak trochu záviděla. Přesto, že pocházela z dobře postavené rodiny, na rozdíl ode mě žila v naprosté anonymitě. A ačkoliv se na ni Helena snažila být přísná, lidé měli tendenci Míše všechno odpouštět kvůli jejímu traumatickému dětství. Mohla tedy být tak trochu rebel, a přitom nenést za své chování žádnou odpovědnost.